

လှေသောတပေ

မယ်ခိုင်

လမင်းနှင့်နေမင်း

တစ်လှည့်စီကြီးစိုးသောကမ္ဘာ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

ရာသီဥတုနဲ့တူတဲ့

မင်းရဲ့ချစ်သူ ငါကလည်း

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

မီးတောက်ဖြစ်လိုက်...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

ရေခဲကျွန်းမျောကြီးဖြစ်လိုက်...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

ဆူနာမီဖြစ်လိုက်...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

အောက်ချင်းငှက်ဖြစ်လိုက်...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်လိုက်...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်လိုက်နဲ့

ဟမ်ဘာဂါစားရသလို

ကရိုကထနိုင်လွန်းပါတယ်...။

“ကိုမန်း . . . ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို အဲဒီလိုပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့”

သူမရဲ့ အော်သံက ကူရာကယ်ရာမဲ့စွာပင်
ထပ်မံထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေမယ့်လည်း အိမ်ပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာခဲ့သော
ထိုယောက်ျားက နောက်သို့ပင် ထပ်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

“ကိုမန်း ရှင် အဲလောက်ထိ မရက်စက်ပါနဲ့နော်။ ရှင့်ကို လောကကြီးက
ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်”

ဟု ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း ထိုလူက
ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

“ကိုမန်း . . . ရှင်ပြန်လာခဲ့ပါ။ အခုချိန်မှာ ရှင် နောက်ပြန်လှည့်ရင်
အချိန်မီသေးတယ်။ ရှင်ပြန်လှည့်ခဲ့ပါ။ ရှင်သာ ရှေ့တစ်လှမ်းထပ်တိုးမယ်ဆိုရင်
ကျွန်မ အဆိုးမဆိုးနဲ့နော်”

ဟု သူမက နမရတော့သည့်အခြေအနေမှာ ကြမ်းပစ်ဖို့စိတ်ကူးနှင့်
ထိုသို့ခြိမ်းခြောက်လိုက် ပေမယ့် ထိုလူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက
အနည်းငယ်တုန့်ဆိုင်းခြင်းအလျဉ်းမရှိအောင်ပင် သူမနှင့် ဝေးသည်ထက်
ဝေးသွားရပါသည်။

သူမရဲ့ စိတ်တွေက ကစဉ်ကလျားနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ငုတ်တုပ်ထိုင်ချပစ်လိုက်မိပါသည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . သို့သော် သူမ
ဘာမှမလုပ်နိုင်တာကိုလည်း သူမကိုယ်သူမ သိနေပါ၏ ။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ . . .

ဒါကို သူမ မတွေးတတ်ပါ။

ဒါဆို သူမ ဘယ်သူ့ကိုတိုင်တည်ရမလဲ။ ဒါလည်း သူမမသိပါ။
သူမရဲ့ဘေးမှာလည်း မည်သူ မှမရှိပါချေ။ ယခုအချိန်မျိုးမှာ သူမရဲ့ဘေးတွင်
မားမားမတ်မတ်ရှိနေတာဆိုလို့ တစ်နှစ်ကျော်အရွယ် စကားပြောတတ်ခါစ
ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ . . . သူမ အထပ်ထပ်စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ မထူးပါဘူးဟု အားတင်းကာတစ်နှစ်ကျော်အရွယ်ကလေးကို
ပွေ့ချီပြီး လုံချည်ကို ခပ်တိုတိုဝတ် ကာ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပါ၏ ။

သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ခိုင်ခိုင်မာမာပင် ဦးတည်ချက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။
သူမ သွားနေသည်က လူကုံထံတို့နေရာ ခပ်သန့်သန့်ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ဖြစ်ပါသည်။
သူမက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ခြေစုံ ရပ်လိုက်ပါ၏ ။

သူမလို ဖရိုဖရဲ ခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့က
ထိုအိမ်ရဲ့ခမ်းနားမှုနှင့် လားလားမျှ အပ်စပ်မှုမရှိပါချေ။ သို့သော် သူမက
ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် အုတ်နံရံတွင်မြှုပ်ထားသော အနီရောင်ခလုတ် လေးကို
နှိပ်လိုက်ပါသည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေမှာ နီရဲပြီး မျက်ရည်တို့နှင့် စိုရွဲနေရပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

ဟူသောအသံက စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမက
လှမ်းကြည့်လိုက် ရာ ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်အစားနှင့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ၏ ။

“ချယ်ရီခြံမ့်နဲ့”

“မမလေး မရှိပါဘူး”

“ရှိပါတယ် ဒီမိန်းမ ဒီအချိန် ဒီမှာရှိမယ်ဆိုတာ သေချာပေါက်သိလို့

လာတာပါ”

ဟု သူမက ရဲရဲရင့်ရင့်ဆိုတော့ ထိုလူမှာ စဉ်းစားရကြပ်သွားပုံနှင့် နဖူးကြောလေး ပေါ်လွင် လာကာ စဉ်းစားနေပါသည်။ ထိုစဉ် . . .

“ဘယ်သူလဲဟေ့ ! အိမ်ရှေ့မှာ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရိုင်းလှချည်လား”

ဆိုပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာခဲ့၍ သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းကို နီရဲနေအောင် ဆိုးထားပြီး စိန်ရောင်လို တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမက ထိုမိန်းမကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီး . . .

“တကယ်ရိုင်းတာက ငါမဟုတ်ဘူး . . . မင်းပဲ”

“ဘာ !”

“မင်းရဲ့ရှုပ်နဲ့ မင်းရဲ့အဆင့်နဲ့ဆိုရင် လူပျိုလူလွတ် ရနိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့ သားမယားရှိတဲ့ ယောက်ျားကိုမှ ကြောင်တောင်ဖမ်းချင်ရတာ လဲ . . . ဟင် . . . လင်ခိုးမ”

ဟူ၍ အော်ပြောမိလိုက်ပါသည်။

“ရှင် အောက်တန်းကျလှချည်လား၊ ဒါ တို့ရဲ့အိမ်နော်။ ရှင်ကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ အချိန် မရွေးတရားစွဲလို့ရတယ်။ အဆင့်မရှိတဲ့လူတွေ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် အဆင့်မရှိတဲ့လူ၊ အောက်တန်းကျတဲ့လူ၊ အဲဒီ လူရဲ့ယောက်ျားကို မှ ဘာလို့လိုချင်နေရတာ လဲ။ အထက်တန်းမကြီးရဲ့။ အဆင့်ရှိတဲ့ လင်ခိုးမရဲ့”

“ကိုယ့်လူ ကိုယ်မနိုင်ဘဲ ခုမှ ဘာလို့လာပတ်ရမ်းချင်ရတာ လဲ။ ရှင်လူဟာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း လည်း တို့မသိခဲ့ဘူး”

“အရင်က မသိတော့ အခုသိပြီမဟုတ်လား။

အေးအေးဆေးဆေးနောက်ဆုတ်ပါ”

“လက်ထပ်ပါရစေဆိုပြီး တစ်နာရီလောက် ခူးထောက်တောင်းပန်လို့ လက်ခံစဉ်းစားထား တာနော်။ ရှင် အပြောအဆိုဆင်ခြင်ပါ”

“ဘာ!”

“ဆေးရုံတစ်ခုလုံးကလည်း ကိုမန်းကို လူပျိုလူလွတ်ပဲ သိထားကြတာ။ ကိုမန်းက ရှက်မှာ ပေါ့။ ရှင့်လို ပေါက်လွတ်ပဲစားပုံစံကို ဘယ်လိုလုပ် မိန်းမတော်ချင်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမ ဘာမှထပ်၍ မပြောနိုင်လောက်အောင်ကို ဆွံ့အသွားခဲ့ရပါ သည်။ ဒေါသမဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ကို ရင်ထဲခံစားသွားရပါ၏ ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအိမ်ရှေ့မှလည်း အရှုံးနှင့်သာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

လမ်းမမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး သူမ စဉ်းစားပါ၏ ။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ ... ဘာပြောသင့် သလဲ ... ဘယ်သူနှင့်တွေ့သင့်သလဲပေါ့။

နောက်ဆုံးတွင် သူမ တစ်ခုခုကို သတိရသွားပြီး ထရပ်လိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့ဦးတည်ချက်မှာ သီလရှင်ကျောင်းသို့ဖြစ်ပါ၏ ။ မတတ်နိုင်ပါ။ သူမနှင့်ခင်မင်နေသော သီလရှင်လေးဆီ အကူအညီတောင်းမှဖြစ်ပေလိမ့်မည်လေ။

သီလရှင်ကျောင်းသို့ရောက်တော့ တရားစာအုပ်ကို ဖတ်နေသော သီလရှင်ကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ စိတ်ပျက်အားငယ်မှု၊ ကျရှုံးမှုတို့နှင့် ပြည့်သိပ်နေသောသူမက သီလရှင်လေး ရှေ့တွင် အားမနာတမ်းပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟင် ! စောင်းအို ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလာချိန်မှာတော့ သူမကို ကြင်နာတဲ့လူက ဒီလောကမှာ

ရှိပါသလားဟု ခံစားမိသွား ကာ ရှုံးပွဲချ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကလေးကလည်း အိပ်ပျော်လို့ပါလား။ ကဲကဲ . . . ကလေးကို အရင်ချသိပ်လိုက်ပါဦး”

ဟုဆိုတော့မှ မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖဝါးနှင့်သုတ်ပြီးကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချသိပ် လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ နေပူကျဲကျဲကြီးက လာခဲ့ရပုံပဲ”

“ဆရာလေးရယ် . . . ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

“ကိုမန်းလေ . . . သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီ”

“ရန်ဖြစ်ကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ သူ နောက်မိန်းမနောက်လိုက်သွားတာ”

“ဘုရား! . . . ဘုရား !. . .”

“ဆရာလေးရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။

ဈေးဗန်း ခေါင်းရွက် အရပ်တကာမှာ ဈေးရောင်းပြီး သူ့ကိုကျောင်းထားခဲ့တာပါ။ သူ ဆရာဝန်ဖြစ်မှ နားရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်တာ ငါးလတောင် မကြာသေးဘူး ကျွန်မကိုပစ်သွားပြီ။ ကျွန်မက အဲဒီ လောက်ထိပဲ ရှက်စရာကောင်းနေတဲ့မိန်းမလား ဆရာလေးရယ်။ ကျွန်မစုတ်ပြတ်တယ်ဆိုတာ သူ့အတွက်ပါ”

“နေပါဦး . . . ကိုမန်း ဆင်းသွားတာ ကြာပြီလား”

“မနက်ကမှ အပြီးအပိုင်ဆင်းသွားတာပါ”

“ဟေ !”

“ဆေးရုံမှာ အလုပ်များတယ်ဆိုပြီး အိမ်ပြန်မအိပ်တာတော့ ကြာပါပြီ။
နောက်တော့ သူ့ကို ကွဲပေးပါလို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ကွဲမပေးနိုင်ဘူးပြောတော့
မကွဲလို့မရတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ချစ်သူမှာ သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။
ကျွန်မနဲ့လုံးသားကို မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပါပဲ ဆရာလေးရယ်”

“လောကကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဒီနှစ်တွေမှာ ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခက နည်းသလားဆရာလေးရယ်။
ကျွန်မကို သူ့ကို သိပ်စိတ်နာတာပဲ”

“လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတာပဲ ငါးနှစ်ကျော်နေပြီလေ။ ဒါ
နည်းတဲ့သံယောဇဉ်လား။ ငယ်လင်ငယ်မယားဆိုတာ သံယောဇဉ်က
မပြတ်ပါဘူးကွယ် . . . သူပြန်လာမှာပါ”

“သူ ဟိုမိန်းမနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် ဆရာလေးရယ်။ ကျွန်မ
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကဲကဲ . . . ဒီလိုလုပ်၊ ကလေးကိုတော့ ဒီမှာ ထားခဲ့။ ကလေး
ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒကာမလေးက ဆရာမလေးရဲ့ ဒကာနဲ့ သွားတွေ့။ သူကတော့
ဒကာမလေးကိုအကြံပေးနိုင်လိမ့် မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် အပူမီးတောက်လောင်နေတဲ့သူမက ဆရာလေး
ပေးသည့်လိပ်စာအတိုင်း ခရီးပြန်ဆက်ခဲ့ရာ
နောက်ဆုံးတွင်ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

သူမ မသိဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်မို့ အိမ်ရှေ့တွင်
တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြစ်နေစဉ်မှာ . . .

“ဒီက စောင်းအိုဆိုတဲ့မိန်းကလေးလားကွယ့်”

ဟူသောအသံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမက လှမ်းကြည့်ရာ

အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီ ဖြစ်သော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။
ထိုလူကြီးရဲ့အမေးကို သူမက ခေါင်းညိတ် ဖြေတော့ ထိုလူကြီးက သူမကို
အိမ်ပေါ်တက်လာရန်ခေါ်၍ သူမက သုံးထစ်မျှသာရှိသော လှေကားကိုကျော်ပြီး
အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ထိုင်ပါ”

ဂုဏ်သရေရှိပုံရတဲ့ ထိုလူကြီးက သူမရဲ့စုတ်ပြတ်နံ့ခြာလှသော
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အလေးမထားပါဘဲ သူမကို လူတစ်ယောက်လိုပင်
ပုံမှန်ဆက်ဆံ၍ သူမရင်ထဲ အင်အားတို့ ဖြစ်သွားရသည်မှာအမှန်ပါ။

“ဆရာလေး ပုညဝတီ ကြိုပြီးဖုန်းဆက်ထားပါတယ်၊ ဘာ
နားလည်အောင် သမီးက ထပ်ပြီးပြောပြပါဦး။ ဘာနာမည်က ဦးဆန်းမြိုင်ပါ
အငြိမ်းစားရှေ့နေဆိုပါတော့”

“ရှေ့နေကြီးကို အားကိုးပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့
လုပ်ရမှန်းမသိတော့လို့ပါ။ သူတို့ တွေ့ရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ
သုံးမရတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါပြီ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ သမီး။ ဘယ်အရာမဆို စိတ်လိုက်မာန်ပါ
လုပ်တာမျိုးက မကောင်းပါ ဘူး။ ဘာကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး”

ဟုဆိုကာ သူမထံ ရေတစ်ခွက် လှမ်းပေးသဖြင့် သူမက
ရိုရိုကျိုးကျိုးလေး လှမ်းယူလိုက်ပြီး မှ တစ်ခွက်လုံးကို တစ်ကျိုက်တည်း
မော့ချပစ်လိုက်ပါသည်။

“သမီးကြည့်ရတာ သိပ်ကိုပင်ပန်းနေပုံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သိပ်ကိုမောနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ လိုမောနေရတာ
ကျွန်မရဲ့ဘဝပါ”

“ဆက်ပါဦး”

“ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ အမေဆုံးပါတယ်။ အဖေကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မရှိတာပါ။ ဆွေမျိုးမရှိတဲ့ ကျွန်မက ဆရာလေးတို့ကျောင်းမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ အသက်ဆယ့် ငါးနှစ်အရွယ်မှာ ဆရာလေးတို့ကျောင်းကထွက်ပြီး အပြင်မှာ စာချုပ်အကူလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိမ္မာတဲ့ကျွန်မက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကြား ရှုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပိုင်ရှင်က ကျွန်မကို တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဆရာလေးတို့ကျောင်းကို ပြန်ပို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်စိတ်ဝင် သွားတဲ့ကျွန်မက စည်းကမ်းတွေကြားမှာ မနေတတ်တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မကျောင်းက ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ သူနဲ့ စတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျောင်းသားတစ်ယောက်မို့ ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းလိုသဘောထားခဲ့ ပေမယ့် စိတ်ကစားနေတဲ့ကျွန်မက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ စာတော်တဲ့သူက ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်။ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူငိုနေတယ်။

သူ့မှာလည်း ကျွန်မလိုပဲ မိဘမရှိဘူးလေ။ သူကတော့ အားကိုးရတဲ့အမေ ဆုံးခါစပေါ့။ တစ်ဖက် သတ်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ကျွန်မက သူ့ကို ကျောင်းဆက်နေပါလို့ပြောခဲ့တယ်။ သူ ပြုံးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ပျော်ခဲ့တယ်။ သူ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရလို့ပေါ့။ ကျွန်မ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်တယ်။ သူများရဲ့ခြေသည်းလက်သည်းလည်းညှပ်တယ်။ အဝတ်လည်း အငှားလိုက်လျှော်တယ်။ ပိုက်ဆံရ မယ်ဆိုရင် တောက်တိုမယ်ရအကုန်လုပ်တယ်။ ပဲပြတ်ပါမကျန် ကျွန်မရောင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ချိန်က တစ်ရက်ကို ခြောက်နာရီပါပဲ။ ခြောက်နာရီကလွဲရင် ကျွန်မ အငြိမ်မနေခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ ငါးပိရည်နဲ့စားရလည်း သူ့ကို ငါးဟင်းနဲ့ အနည်းဆုံး ကျွေးခဲ့တာပါ။ ဒီလိုဖြူဖြူစင်စင်နေလာကြရာ က သူဒုတိယနှစ်တက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့မူတွေက

ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မသူ့ဆီ ကတွေ့သွားတယ်
မိန်းကလေးဆံညှပ်လေး တစ်ချောင်း။ ကျွန်မနှလုံးတွေ ကွဲထွက်တော့မလို ခံစား
ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကိုမေးတော့ ကျွန်မကိုပေးဖို့ ဝယ်လာတာတဲ့။ ကျွန်မ မယုံခဲ့ပါဘူး၊
ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မရင်ပူရလွန်းလို့
လက်ထပ်ကြစို့လို့ ပြောပစ်လိုက် တယ်။ သူ သိပ်လန့်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့
ကျွန်မကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်း . . .
အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေကနေ အစိမ်းလိုက်ပဲ လင်မယားတွေ ဖြစ်
သွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ တော့မှ ကျွန်မတို့လင်မယားက အိမ်အတူငှားနေကြတယ်။
သူက စာကျက် ကျွန်မက ဈေးရောင်းနဲ့ပဲ နေ့တွေက ကုန်လွန်သွားတယ်။
တစ်နေ့တော့ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရလာ တယ်။ သူ့ကိုပြောတော့
သူသိပ်လန့်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို မတားရလေကောင်းလားလို့ စိတ်ဆိုး တယ်။
ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတယ်။ သားဦးလေးကို ဘာကြောင့်ငြင်းရသလဲပေါ့။ ကျွန်မ
ကလေးမွေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဆေးရုံကဆင်းတဲ့အချိန်ထိ
သူတစ်ခါမှမလာခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်က စာကျက်နေလို့တဲ့။
ကလေးငိုရင်လည်း အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ကလေးကို လည်း လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ သိပ်ရက်စက်ပါတယ်။
သူ့ရဲ့ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိခဲ့ရပါဘူး။ သူ အလုပ်ရသွားတာကိုလည်း
မသိခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးဖို့ပဲ ပြောလာပါတယ်။ ကျွန်မက
ဘာလို့လဲလို့ပြောတော့ ကျွန်မနဲ့မနေချင် တော့လို့တဲ့။ သူအလုပ်ရပြီတဲ့၊ ဆေးရုံနား
ပြောင်းနေမယ်တဲ့။ ကျွန်မက လိုက်နေမယ်ပြောတော့ မရဘူးတဲ့။ သူ
ဘွဲ့တွေဆက်ယူဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်တဲ့။ သံယောဇဉ်မထားချင်လို့ဆိုပါတယ်။
နောက်တော့ ကွာရှင်းပေးဖို့ မကြာခဏပြောပြီး စကားများလာကြပါတယ်။
ကျွန်မက လုံးဝကွာမ ပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး အမြဲတမ်းငြင်းတော့
အားနာလို့ဆက်ပေါင်းနေတာတဲ့။ ဒီလိုချွေးနံ့သေးနံ့ နံတဲ့အိမ် မှာ ဒီထက်ပိုပြီး
မအိပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ မကွာပေးချင်လည်းနေ . . . စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လက်ထပ်ထား

တာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အိမ်က ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မ
အရူးမီးပိုင်းခံစားခဲ့ရပါတယ်။ သူဘယ်သွား တာလဲဆိုပြီး စုံစမ်းတယ်။
နောက်ဆုံးတော့ သူ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရ တယ်။ ကျွန်မ
သူနဲ့သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အိမ်ပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့အတူ
ပြန်နေဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့စာအုပ်တွေယူပြီး အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့တာပါပဲ
ဆရာကြီးရယ်”

ဟုဆိုကာ ရှုံးပွဲချင်တော့ ထိုလူကြီးက သူမကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး ...

“သမီးဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ သူ့ကို တရားစွဲချင်သလား”

“တရားစွဲတယ် ! ဒါဆို သူဘာဖြစ်သွားနိုင်မလဲဟင်”

“ထောင်ချလို့ရတယ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေရဲစရာ မရှိအောင်
လုပ်နိုင်တယ်”

“ရှင် !”

သူမ တွေဝေတုန့်ဆိုင်းသွားရပါသည်။

“သမီးစိတ်ထဲရှိတာပြောပါ၊ ဘာကူညီမယ်”

“အရင်တုန်းကလိုပဲ သူနဲ့ပေါင်းသင်းနေထိုင်ချင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ရှေ့နေဟောင်းကြီးမှာ ဘာမှထပ်မပြောနိုင်အောင်ကို
ဆွံ့အသွားခဲ့ရပါသည်။

ကိုယ့်ကို အဲဒီ လောက်ထိ ပြုမူရိုင်းပြတာကို ဘာကြောင့်
ပြန်မကိုက်ချင်ရတာ လဲ။

“ကျွန်မ သူ့ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်မဘဝရဲ့ အရှင်သခင်ပါ။
သူမရှိရင် ကျွန်မဘယ် လိုရပ်တည်မလဲ။ သူ့ဖိနပ်ကိုပဲ
နွေတိုင်းတိုက်ပေးနေရရင်တောင် ကျွန်မ သူ့ဇနီးပဲ လုပ်ချင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ရှေ့နေကြီးဦးဆန်းမြိုင်မှာ သက်ပြင်းကို
မသက်မသာကြီးချလိုက်ပါ၏။

သူ့အတွေ့အကြုံအရသာဆိုလျှင် ဒါတော်တော်မလွယ်တဲ့လူတွေရဲ့
စိတ်ခံစားမှုမို့ တော် တော်ခက်မည့်ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ခံစားမှုကို
နားလည်ပါသည်။ အသိုင်းအဝိုင်း ဆွေမျိုးညာတိ မရှိလို့ တွယ်မိတွယ်ရာ
ပညာတတ်ခင်ပွန်းသည်ကိုပဲ တွယ်တာအားကိုးနေတဲ့ သဘောပါ။

သို့သော် ဆရာဝန်ရာထူးနှင့်ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုပေရေစုတ်ပြတ်နေသော
ဒီမိန်းကလေးကို ငြင်းပယ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဘယ်လိုမှထပ်မဖြစ်နိုင်တော့မှန်းကို
အတွေ့အကြုံအရ သိနေပါ၏။

“ကူညီပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်က
နှစ်တွေကြာခဲ့ပါပြီ။ သူ ခဏမျက်စိ မှားသွားလို့ပါ။ ကူညီပါ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မ
ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် အသနားခံလာချိန်မှာတော့
သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ . . .

“သူနဲ့တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ရော သူက
ဘယ်အခြေအနေရှိသလဲ”

“အဲဒီ မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ သူကပြောပါတယ်”

“ဒါဆို တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေကြတာပေါ့”

“အဲဒီ မိန်းမက သိပ်လှပါတယ်၊ ပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်”

ဟု ဆိုလာချိန်မှာတော့ ပို၍ သက်ပြင်းရှိုက်မိပါသည်။

“အကယ်၍ သမီးရဲ့အမျိုးသားက ပြန်မလာချင်တော့ပါဘူးဆိုရင်
ဘာလုပ်မလဲ”

“ရှင် !”

“ဘဘ မေးချင်တာက ဒီလိုပါ။ အလုပ်ပြုတ်အောင် တရားစွဲ
ထောင်ချမလား”

“အဲလိုလုပ်လို့ရလား”

“ကလေးမှာ မွေးစာရင်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးလို့ လုပ်ထားပါတယ်”

“သန်းခေါင်စာရင်း အဲ . . . အိမ်ထောင်စုစာရင်းရော ရှိသလား”

“ဒါတော့ မရှိပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်မတို့က အိမ်ငှားဘဝမို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ လစဉ်တိုင်ကြားထားတဲ့ မှတ်တမ်းတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုတော်စပ်မှု ဖြည့်ထားသလဲ”

“လင်မယားပါ”

“အေး ဒါဆိုရပြီ၊ တရားစွဲဖို့ ပြင်ဆင်ရုံပေါ့”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ချင်ဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ သူက ဆရာဝန်
သိပ်ဖြစ်ချင်တာ”

ဟု ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စုံမက်စွာဆိုလာပြန်တော့
နားမလည်နိုင်စွာ ထပ်ကြည့် လိုက်မိ၏ ။

“ပြီးတော့ သူက သမီးရဲ့အဖေပါ”

ဟုဆိုကာ ငြိမ်ကျသွားသောအခါမှာတော့ သက်ပြင်းမောကိုသာ ရှိုက်ပြီး

...

“ဒါဆို သမီးက သူနဲ့မကွဲနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သူနဲ့ပြေပြေလည်လည်ပြောကြည့်ပါလား”

“သူက အတွေ့မခံဘူး”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းလေးငုံပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့ . . .

“ဘယ်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသလဲ”

“ ဆေးရုံမှာပါ”

“နာမည်ကရော”

“ကိုမန်းပါ”

“ကောင်းပြီလေ ဘာတွေ့ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဝမ်းသာသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်နူးတုပ်ထိုင်ချပြီး ဦးသုံးကြိမ်တိုက် ရှိခိုးပစ်မိပါ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်”

ဟုဆိုကာ တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ပြောနေရှာသော မိန်းကလေးကို ဦးဆန်းမြိုင်မှာ ခေါင်းလေးရမ်းပြီး ကြင်နာစွာ ကြည့်နေမိပါတော့၏။

*

အခန်း(၂)

“ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ဆို၍ ဂျူတီကုတ်ကိုချွတ်ကာ ဧည့်ဆောင်သို့ လျှောက်လာခဲ့တော့
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍
မျက်မှောင်တွန့်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

သေချာပါသည်။ ဒီလူကြီးကို သူ့ဘယ်တုန်းကမှမသိခဲ့ဖူးတာ
သေချာပါ၏ ။

“ဘယ်သူများလဲမသိဘူး ခင်ဗျ”

ဟု ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ
မော့ကြည့်လာပါသည်။

“မောင်ရင်က ကိုမန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်ရင်က သားနားသန့်ပြန့်တဲ့လူပဲ။ မသိရင်
ချမ်းသာပြည့်စုံသူတစ်ယောက်လို့ ထင်ရတယ်”

ဟု မဆီမဆိုင်ပြောနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူ့အကဲခတ်သလို
ကြည့်လိုက်ပါ၏ ။ သူ့ကို ဝေဖန်သလိုပြောနေ၍ တော့ မနှစ်သက်တာ အမှန်ပါ။
သို့သော် ပညာတတ်တစ်ယောက်မို့ ခါးတူးလှသောစိတ်မည်းကို ဖုံးဖိပြီး
ချိုသာသောအပြုံးနှင့်ပင် . . .

“ကျွန်တော်နဲ့ ဦးလေးနဲ့ ဆုံဖူးကြလို့လား”

“မဆုံဖူးပါဘူး ဒါ ပထမဆုံးပါပဲ။ ကျုပ်က အငြိမ်းစားရှေ့နေ ဦးဆန်းမြိုင်ပါ”

ဟု မိတ်ဆက်လာချိန်မှာတော့ သူ့ဆီ ရှေ့နေလာမှာတော့ စောင်းအိုရဲ့အမှုကလွဲရင် တခြားမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ ဇောချွေးပြန်ချင်လာရပါ၏ ။

ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်နဲ့တော့ သူမှန်ချင်မှန်နိုင်ပေမယ့် လူမှုရေးဥပဒေအရတော့ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့်ဆီကို အကြောင်းကိစ္စရှိနေလို့လား”

“ကိုမန်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မှန်းတတ်မှာပါ”

“အမှုကိစ္စဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာပြစ်မှုမှ ကျူးလွန်ထားတာမရှိပါဘူး”

ဟုပေါ်တင်ပင် ငြင်းလာသော ထိုဆရာဝန်ကို ဦးဆန်းမြိုင်က အထင်သေးသွားမိတာ အမှန်ပါ။

“လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုက နိုင်ငံတကာမှာ ပြဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေတစ်ခုပါ”

“လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှု ! ဟုတ်လား . . . ဘာကြောင့် အဲလိုပြောနိုင်ရတာလဲ”

ဟု ဆက်ငြင်းနေသေးသော ထိုပညာတတ်ကြီးကို ဦးဆန်းမြိုင်ကလည်း ဝါရင့်ရှေ့နေပီပီ သံသယကြည့်နှင့်ထပ်ကြည့်တော့ ထိုလူရဲ့နဖူးကြောမှ ချွေးစို့စို့ကို အထင်းသားတွေ့မြင်ရပါသည်။ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါက အပြစ်ရှိနေခြင်းရဲ့ သင်္ကေတတချို့ပဲလေ။

“မောင်ရင်လို လူတစ်ယောက်ကို စောင်းအိုက တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

ဟု ဆိုလာချိန်မှာတော့ ကိုမန်းရဲ့ရင်ထဲ

ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားရပါသည်။

စောင်းအိုလို သမကွဲ နမကွဲ စာကောင်းကောင်းမတတ်သူကို ဘာမှမစိုးရိမ်ပေမယ့် ဒီရှေ့နေကိုတော့ သူလန့်နေရပါသည်။ သူ အံ့သြမိပါ၏ ။ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ဈေးသည်စောင်းအို နဲ့ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို အတွေးထဲ လုံးဝဆက်စပ်လို့မရပါချေ။

ရှေ့နေငှားရလောက်အောင် စောင်းအိုမှာ အစွမ်းအစ မရှိမှန်း ငွေမပေါမှန်း သူသိနှင့်ပြီး သားမို့ပါ။

“မွေးတယ် ကျွေးတယ် ပညာတွေသင်ပေးတယ် အဲဒီ လိုလူကို အသိဉာဏ်ရှိသူတွေက မိဘလိုခေါ်ကြတယ်။ မွေးတော့မမွေးဘူး ကျွေးခဲ့တယ် ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီ လိုလူကို တော့ မွေးစားမိဘလို သတ်မှတ်ကြတယ်။ ခွေးက ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကို ဘယ်တော့မှမကိုက် ဘူး”

ဟုဆိုသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စကားက အရှိုက်ကို ထိမှန်လာရ၍ သူ့ရင်ထဲတွင် ရူးရူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်စပြု လာခဲ့ရပါသည်။

“နောက်မကျသေးခင်မှာ မောင်ရင်က စောင်းအိုဆီ ပြန်သွားလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးတာလား . . . တောင်းဆိုတာလားမသိတဲ့ စကားလုံးမှာတော့ သူ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဟိုဟာလုပ်ပါ ဒီဟာလုပ်ပါဆိုပြီး အမိန့်ပေးပိုင်ခွင့် ရှေ့နေကြီးမှာ မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မှန်ပါတယ် . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် အမိန့်ပေးလို့မရ သေးတာဘဲ။ တခြားလူကိုဆိုပိုမရပေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မလွဲသာမရှောင်သာရင်တော့ အတင်းစေခိုင်းရတာ မျိုး တကယ်ရှိတယ်ကွယ့်။

မောင်ရင် စောင်းအိုဆီ ပြန်လိုက်ပါ”

“အမိန့်ပေးနေတာလား”

“တောင်းဆိုနေတာပါ။ အဆိပ်မရှိတဲ့ စံပယ်ပန်းကို ဆူးများတဲ့နှင်းဆီနဲ့ရောပြီး အိုးတစ်လုံးတည်းမှာ မထိုးမိစေဖို့ သတိပေးလာတာပါ။ အိမ်ဆိုတာ အမိုးနဲ့အကာနဲ့ ကြမ်းခင်းနဲ့ရှိမှ ပြည့်စုံတာပါ။ အဲဒီ လိုပဲ သမီးလေးမှာလည်း အမိုးနဲ့တူတဲ့အဖေက လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်က မပြန်နိုင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဪ . အဲဒါ အိမ်ဆိုတာတော့ သိသေးတာပဲ။ မပြန်နိုင်ဘူးဆိုတော့ အဲဒီ နေရာက အိမ်လို့ တော့ ရင်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထားသေးတာပဲ”

“စောင်းအိုကိစ္စဆိုရင်တော့ ရှေ့နေကြီးကို အားနာစွာနဲ့ပဲ ပြန်ပါလို့ပြောချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ပြန်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ကိုပြောစရာရှိတယ်။ မောင်ရင် သေချာပြန် စဉ်းစားပါ။ အခု မောင်ရင် လက်ထပ်ပြီးတယ် ရှိစေဦးတော့ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင်တော့ လင်ခိုးမှုနဲ့ မောင်ရင်ရဲ့အမျိုးသမီးက ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုနဲ့ မောင်ရင်ကရော ဘာဖြစ်နိုင် သလဲဆိုတာ သေချာစဉ်းစားပါ။ ဒီနေရာကို ရှေ့နေတစ်ယောက်က လာပြီဆိုကတည်းက . . . ဘာအထောက်အထားမှမရှိရင် လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်ရင် တွေးမိမှာပါ”

ဟုဆိုကာ ထရပ်မည်ကြံတော့ . . .

“အဖြူဆိုတာ ဘယ်အရောင်နဲ့မဆို လိုက်ဖက်ပေမယ့် ခရမ်းရောင်တော့ မတူဘူး”

ဟုဆိုသဖြင့် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော် စောင်းအိုကို ထပ်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး။ သူဟာ

ကျွန်တော့်ရဲ့ပွဲတက်မယား မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ စောင်းအိုက
မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုတာ ရှေ့နေကြီးအမြင်နဲ့တင် ခွဲခြားနိုင်မှာ ပါ။ အဲဒီ
ကလေးကိုလည်း ကျွန်တော် အသိအမှတ်မပြုပါဘူး။ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘဲ
သူ့ဖာသာသူ မွေးခဲ့တာပါ။ အဲဒါက ထားပါ အခု ကျွန်တော်
အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်ထားပြီ၊ ဒီဘက်ကလေးမှာ လည်း အဖေမရှိလို့မဖြစ်ပါဘူး။
စောင်းအိုကရပေမယ့် ဒီက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က
ကြီးတယ်”

ဟု တစ်ဖက်စောင်းနင်းပြောလာချိန်မှာတော့ အသိဉာဏ်မရှိတော့တဲ့
လူငယ်တစ်ယောက် လိုပင် ထိုဆရာဝန်ရဲ့မျက်နှာကို လက်သီးပေါင်းများစွာ
ထိုးချပစ်ချင်မိပါတော့သည်။

“အမြင့်ကိုရောက်ချင်လို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာ ပါ။ နှစ်တွေအများကြီး
သူများထက် ပိုကြိုးစားခဲ့တယ်။ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝကိုမုန်းလို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အမြင့်ကို
ပျံတက်ချင်တဲ့သူနဲ့ စောင်းအို က လိုက်ဖက်ရဲ့လား။”

ဘာစကားမှမပြောချင်တော့လောက်အောင်ပင် အဲဒီ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့
ပညာတတ်ကြီးကို ရွံသွားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချက်ချင်းထရပ်လိုက်ပြီး ...

“နောက်မှ တရားရုံးမှာ တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟုပင် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

*

အခန်း(၃)

“ရှေ့နေကြီး ဘာအကြောင်းထူးသလဲရှင်၊ သူက ပြန်လာမယ်တဲ့လား။”

ဟု အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်းပင် တစ်ချိန်လုံး စောင့်ဆိုင်းနေပုံရသည့်
စောင်းအိုက အမောတကော နှင့် မေးလျှင် သူ စောင်းအိုကို အားနာသွားရပါ၏ ။
ပြီးတော့ ကလေးမကို သနားမိပါသည်။

“ဒီလိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ ဆုံဖို့ကံက မင်းမှာ ဘာလို့ပါလာရတာ လဲ
မိန်းကလေးရယ်”

ဟုဆိုတော့ မေးခွန်းများစွာတို့နှင့် နစ်မျောပျော်ဝင်နေသော မျက်လုံးနှင့်
သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ကြည့်လာပါသည်။

“သူက ဘာပြောသလဲဟင်”

“ဘဘတို့ တရားရင်ဆိုင်ကြမလား။ ဘဘရဲ့ငွေနဲ့ သမီးကို
ကူညီချင်ပါတယ် . . .ကူညီချင်ပါ တယ်”

“ဒါဆို သူက ပြန်မလာနိုင်ဘူးပေါ့”

“တရားရင်ဆိုင်ရင်တော့ သမီး သေချာပေါက်နိုင်မှာပါ”

ဟုဆိုပေမယ့်လည်း ထိုမိန်းကလေးက မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားရသူလို
ပဆစ်ဖူးတုပ် လျော့ရဲရဲ ထိုင်မှိုင့်ကျသွားရပါသည်။

“ကျွန်မက သမီးရယ် သူရယ် ရှိတဲ့အိမ်တစ်ခုအဖြစ် မြင်မက်ခဲ့ရတာ ပါ။
မိဘမရှိတဲ့ကျွန်မက သမီးကိုတော့ မိဘပေးချင်ပါတယ်”

“သမီးဘာလုပ်ချင်လဲ”

“တရားရင်ဆိုင်လို့ သူရုံးရင် ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ

ဘာအကျိုးထူးသွားမှာလဲ။ သမီးအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးရမှာလား။ ဒါကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်မက သမီးကိုရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်။ သမီးက အဖေလိုတယ်၊ ကျွန်မက အိမ်ဦးနတ်လိုတယ်၊ ကျန်တာ ဘာမှမလိုအပ်ဘူး”

“စိတ်ကိုဖြတ်လိုက်ပါသမီးရယ်၊ မဟုတ်ရင် သမီးပဲ ခံစားရမယ်။

သမီးက သူ့ရဲ့ပွဲတက်မယား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုကတည်းက သူ ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ”

“ကျွန်မက သူ့ရဲ့ပွဲတက်မယားမဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဆို

ချယ်ရီခြံမဲ့က သူ့ရဲ့ပွဲတက်မယားပေါ့”

ဟုဆိုကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေရှာသောသူမကို

ရှေ့နေကြီးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားတတ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိပါတော့ချေ။

သူမက မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်ကာ . . .

“ရှေ့နေကြီး အရမ်းပင်ပန်းသွားပြီထင်တယ် နားပါဦး၊ ကျွန်မ

ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသော ထိုမိန်းကလေးကို လေးပင်စွာပင်

ကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မတန်ဘူးလို့ ထင်ပါသည်။

အဲဒီ လို ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးတတ်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားက ဘာလို့

ပညာတတ်ဖြစ် ပြီး အချစ်ကြီးပြီး တာဝန်သိသောမိန်းကလေးက ဘာလို့

အရာရာနိမ့်ပါးနေရတာ လဲ။

မျက်လှည့်ဆန်တဲ့ လောကကြီးအကြောင်းတွေးရင်းသက်မကို
လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်မိပါ တော့သည်။

*

အခန်း(၄)

ဒီရက်ပိုင်း ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတို့ကြောင့်
ဈေးထွက်မရောင်းဖြစ်တော့၊ လက်ထဲမှာ ငွေက သိပ်မရှိချင်တော့ပါ။
ထို့ကြောင့်လည်း ပြဿနာက ပြဿနာပဲမို့ ဝမ်းရေးဖြေရှင်းဖို့တော့
ပြဿနာများကြားမှ သူမ ရုန်းကန်ရပေလိမ့်မည်။

များပြားလှသော သူမရဲ့အလုပ်များထဲမှ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သော
မနက်ခင်းပဲပြုတ်အတွက် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှခြေသံကြား၍ သူမ
နားစွင့်လိုက်ပါသည်။

“သမီးလား . . . သမီး”

ဟုအသံပြုလိုက်ပေမယ့် သမီးက စောစောလေးတင်မှ အိပ်သွားတာပါ။
နေ့ခင်းဘက် အိပ်လျှင် အနည်းဆုံးနှစ်နာရီ ကြာတတ်တဲ့ သမီးရဲ့အကျင့်ကိုလည်း
သိပြီးသားမို့ သမီးမဟုတ်မှန်း တော့ သိနေပါ၏ ။ ထို့ကြောင့်ပင်
တခြားလူလားဟုတွေးကာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ တော့
လုံးဝမထင်မှတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ! ရှင်”

မှန်ပါသည်။ သိပ်မြင့်မြတ်လှပါသည်ဆိုတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီလိုတဲစုတ်သာသာအိမ်ကို တို့က

အပျော်ခရီးထွက်လာတာမဟုတ်မှန်းတော့ ရှင် မှန်းမိမှာ ပါ စောင်းအို”

ဟု မိတ်ဆက်စရာ မလိုလောက်အောင်ကို သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား
ထိုစကားအသုံးအနှုန်း တွေက ထင်ရှားနေလှပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက
အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်ကို အထက်အောက်ဆင်တူ စမတ်ကျကျဝတ်ထားပြီး
အနီရောင်ရဲရဲ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဟန်ပါပါကိုင်ထားကာ သူမကို အဖက် မတန်သလို
စွေခနဲကြည့်ပြီးမှ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော သူမရဲ့အိမ်အသွင်အပြင်ကို အကဲခတ်
လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုအိမ်မှာ ကိုမန်းက နေခဲ့တာလား။”

ဟု နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေးရုံ ခနီးခနဲလေသံကြီးအား သူမ
မှန်းတီးသွားမိပါသည်။ ထိုအမျိုး သမီးက ဟောင်းနွမ်း ရိနေပြီဖြစ်သော
သူမရဲ့အကျီကို မျက်လုံးလေးစွေကာ မတူမတန်သလို ကြည့်ပြီးမှ . . .

“အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက အနံ့အသက်မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့်
ကိုမန်းက တို့အခန်းမှာ အိပ်ရတာ ကို သိပ်ကြိုက်နေတာကိုး။”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သေသေသပ်သပ်ဖြိုးသင်ထားတဲ့
သူမရဲ့ဆံပင်တွေကို တစ်အုံလုံး ကျွတ်သွားသည်အထိ ဆောင့်ဆွဲပစ်ချင်လှပါသည်။

“ဒီအချိန်မှာ ရှင် တို့ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လို့ရတယ်နော်။
တို့ဗိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ကလေးက ခုဆို သုံးလရှိနေပြီ။ မင်းကချည်းပဲ
တရားစွဲလို့မရအောင် တို့လည်း စီမံရမှာပေါ့။”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက ဒေါသတို့ကိုမြို့သိပ်ထားလိုက်ရပါသည်။

“ရှင် ငွေဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“ဘာ !”

“ကိုမန်းကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ ဆွဲထုတ်ပေးတဲ့သဘောပါ။

နေရတဲ့ဘဝက လူနဲ့မတူဘူးလို့ ကိုမန်းပြောခဲ့တာ အခုအိမ်ကိုရောက်မှ သဘောပေါက်သွားတော့တယ်”

ဟုထပ်ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ တဆတ်ဆတ်နာကျင်သွားရပါသည်။

“ကိုမန်းကို ရှင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ကိုမန်းကလည်း ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိဖြတ်သန်း ချင်မှာပေါ့။ ချွေးနံ့တွေထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အဲဒီ အိပ်ရာမှာ မည်းညစ်နေတဲ့ခေါင်းအုံးနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ချင်ပါ့မလဲ။ ကလေးငိုလို့ အိပ်ရေးပျက်ရတဲ့ညဟာ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတယ်ထင်သလဲ။ ဒါကို ရှင်သိမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ရှင်က ဘာစာမေးပွဲမှ မဖြေခဲ့ဖူးတော့ ရှင်ကိုပြောလည်း အပိုပဲပေါ့”

“မင်းကို ဘာမှမလုပ်သေးခင် ဒီအိမ်က အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ”

“ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့နေနိုင်တဲ့အဆင့်အထိ ရှင်ကိုပေးမှာမို့ ရှင်စဉ်းစားပါ... ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ သူပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသော ချယ်ရီခြံမ့်ကို သူမ ဒေါသတကြီးနှင့် စွေစောင်းစောင်းကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ထိုမိန်းမက သူမကို ထပ်မံလှည့်ကြည့်လာပြီး ...

“အရောင်နှစ်ခုကို ကွဲကွဲပြားပြားသိအောင် ကြည့်ပါစောင်းအို။ မကြည့်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ ရှင်က မလှမပရုံးနိမ့်ရမှာပဲ”

“တစ်ပါးလူရဲ့မျက်ရည်ပေါက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ဘဝကရော သာယာ မယ်ထင်နေသလား။ ဖြောင့်ဖြူးမယ်ထင်သလား”

“အဲဒီ ထိ ရှင် ပူပန်ဖို့မလိုပါဘူး။ ရှင်စဉ်းစားရမှာက ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ

အမြန်ဆုံးလက်မှတ် ထိုးဖို့ပဲ”

“မှတ်ထား ချယ်ရီခြံမို့၊ ဥယျာဉ်မှူးက သူ
အမြတ်တနိုးကြည့်နေခဲ့တဲ့ပန်းကို ဘယ်တော့မှ ရိုက်ချိုးမပစ်ဘူး”

“ရှင်ကလည်း ဥယျာဉ်မှူးမဟုတ်သလို ကိုမန်းကလည်း
သက်မဲ့ပန်းတစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သိထားဖို့က ရွှေလက်ဟာ ရွှေဖလားနဲ့ပဲ
အပ်စပ်တယ်။ ရွှေခွက်ထဲမှာ သူတောင်းစားရဲ့လက်က ဘယ်တော့မှရှိမနေတတ်ဘူး။
ရှင်ရဲ့အဆင့်ကိုသိပါ။ မအပ်မစပ် မတန်တာကို မှန်းမိရင် ခြေချော်ကျ မှာပဲ။
အလဲလဲအကွဲကွဲမဖြစ်ခင် ရှင်စိတ်ကို ရှင်ပြင်ဆင်လိုက်ပါလို့ပဲ အကြံပေးချင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားသော ထိုကျော့ပြင်ကို သူမ
မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုကျော့ပြင်တွင် သူမရဲ့ရှုံးနိမ့်မှုတွေ
အပုံလိုက်ပါသွားရပါသည်။

သူမက အဲဒီ လောက်ထိပဲ စုတ်ပြတ်နံ့ခြာနေသူလား။ နင့်သည်းတဲ့
ထိုစကားလုံးတွေကို မကျေနပ်ပေမယ့် သူမမှာ တုန့်ပြန်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

အဲဒီ လို အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်တတ်လှပါသည်ရဲ့ဆိုတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ သူမက
လက်မြှောက်ဒူးထောက်ရပါတော့သည်။

သူမရဲ့ကံက ဒီလိုပဲလား . . . ဆရာလေးတို့ရဲ့ စေတနာကိုမသိဘဲ
ကျောင်းကထွက်ပြေးခဲ့လို့ လောကကြီးက သူမကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့တာလား။

သူမဘဝက အစကတည်းက မှားခဲ့တာပါ။ဒီအတိုင်းပဲ တစ်ဘဝလုံး
ထာဝရဆက်မှားနေ တော့မှာလား။ ချစ်တဲ့လူကိုခက်ခဲစွာ ရုန်းကန်ပြီး
ကျောင်းထားပေးခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေ ကတစ်နေ့မှာ
ဒီလိုစော်ကားခံရဖို့လား။

ကိုယ့်ဖို့တော့

အကျီကောင်းကောင်းတစ်ထည်တောင်မသထားခဲ့တဲ့သူမက ချစ်သူကိုတော့
ကောင်းတာဆင်မြန်းပေးခဲ့သည့် သူမရဲ့အနစ်နာခံမှုတွေက ဒီနေ့လို
စော်ကားခံရဖို့လား။

ဒီအပြောမျိုး ဒီလိုအကြည့်မျိုးကို မခံနိုင်တော့လို့ သူမက
ကွာရှင်းပေးရတော့မှာလား။ သူမ အရှုံးပေးရတော့မှာလား။ ဒါတော့
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

သူမ ပင်ပန်းခဲ့ချိန်တိုင်း ငါဟာ တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန်ကတော်ပါဟု
ရင်ထဲမှာ အားဖြည့်ခဲ့ရ သည်ချည်းသာ ရှိခဲ့ပါ၏။ အဲဒီ တစ်နေ့ကို
အခုလိုရောက်ရှိလာချိန်မှာ သူမက ရင်ဝကို ဆောင့်ကန် မခံနိုင်လို့ အဲဒီ လက်ကို
ဖြုတ်ချလိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် သူမထက် မိုက်မဲသောသူက ဒီကမ္ဘာမှာ
ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

“မဖြစ်ဘူး . . . လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝက ဘာမှမရှိပေမယ့် သမီးကိုတော့
အဖေဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ဂုဏ်မျိုးပေးမှဖြစ်မယ်”

ဟု နှုတ်မှဖွဖွရွတ်ဆိုကာ အိပ်ပျော်နေသောသမီးငယ်ကို ခန်းဆီးစလေး
မကာ ကြည့်လိုက် မိပါ၏။ ကလေးငယ်ကတော့ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာပင်
ပါးစပ်ကလေးဟကာ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါ၏။

သူမရဲ့ မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်ဥတို့က ယိုကျလာခဲ့ပါသည်။ သူမရင်ထဲ
နာကျင်ခံစားရပါ ၏။ သနားစရာကောင်းတဲ့ သမီးက အဖေဆိုတာမရှိဘဲ
ကြီးပြင်းဖို့ကို သူမ တွေးပင် တွေးမကြည့်ဝံ့ ခဲ့ပါ။

သူမမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဇနီးသည်တစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်မျိုး
မရှိရင်နေပါစေ။ သမီးကို တော့ ဖခင်ပညာတတ်တော့ ဘေးနားရှိနေစေချင်ပါ၏။

သူမ မိခင်ပီပီ ကြိုးစားရမယ်ဟု တွေးမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်

အိပ်ပျော်နေသောကလေး ငယ်ကိုပွေ့ချီကာ ရူးရူးမိုက်မိုက်ပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမရဲ့ဦးတည်ရာမှာ သမီးရဲ့ဖေဖေ၊ သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်ရဲ့အလုပ်ရှိရာ ဆေးရုံ ကြီးသို့ဖြစ်ပါသည်။ ခမ်းနားတောက်ပြောင်ပြီး အထက်တန်းကျတဲ့ ဒီဆေးရုံကြီးထဲ ရုတ်တရက် တော့သူမ မဝင်ဝံ့ပါချေ။

သူမလို စုတ်ပြတ်နံ့ချာမှုမျိုးက ရှို့တွေ ပေပွနေသော ဖိနပ်ကိုသာ မချွတ်တမ်းဝတ်ထား တတ်၍ ၊ ဤသို့ပြောင်လက်ရှင်းသန့်နေသော ဒီကြွေပြားအခင်းတွေပေါ် နင်းရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်ရပါ သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်တို့ကို ဒုံးဒုံးချကာ သမီးအတွက်ဆိုတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မာန်မျိုးနှင့် သန့်ရှင်းသော ထိုကြွေပြားခင်းပြင်များကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး စုံစမ်းလို့ ရေးသားထား သည့်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲရှင်”

ဟု အင်္ကျီအဖြူရောင်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးက တာဝန်အရ ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာမေးလျှင် သူမက . . .

“ဒေါက်တာ ကိုမန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုတော့ အမျိုးသမီးက သူမကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်ပါသည်။

“ကြိုများချိန်းထားသေးလား”

“ချိန်းတော့ ချိန်းမထားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်၊ ကျွန်မက သူမိန်းမပါ”

ဟု ရဲရဲတင်းတင်းပင်ဆိုတော့ သူမကိုလှောင်သလိုမျက်လုံးမျိုးနှင့် ထိုအမျိုးသမီးက ကြည့်လာပြန်ပါ၏။

“ကျွန်မတို့ သိတာတော့ ဒေါက်တာ ကိုမန်းမှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး။

စေ့စပ်ထားတာပဲ ရှိပါတယ်”

“ချယ်ရီခြံမ့်လား”

“ဟင် ! အစ်မက သူ့ရဲ့ဇနီးလောင်းကို သိနေတယ်”

“သိတာပေါ့၊ သေသေချာချာကို သိတာပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက သူ့ရဲ့တရားဝင် ဇနီးမယားမို့ပါ။ သူ့ကိုသာ အကြောင်းကြားပေးပါ။ သူ့မိန်းမ စောင်းအို ရောက်နေပါတယ်လို့”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးမှာ သူမရဲ့စကားအချို့ကို မယုံတယုံပုံနှင့် စဉ်းစားနေပါသည်။

သူမကတော့ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောတော့ပါဘဲ အများသူငှာတွေနှင့်ရောက် ခုံလွတ်တစ် ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏ ။ ထိုစဉ် . . .

“မီးမီးတို့ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟင်”

ဟု စကားမဝီမသနှင့် သမီးငယ်က အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေအောင် သွားလာနေ သူအချို့ကိုကြည့်ပြီး မေးလာပါသည်။

“သမီး ဖေဖေကို မလွမ်းဘူးလား”

“လွမ်းတယ်”

“အခု ဖေဖေရှိတဲ့ဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်”

ဟု သူမက အားတက်သရောပြောတော့ သမီးက ပြုံးနေပါသည်။

သူမ သိတာပေါ့။ ဖခင်လုပ်သူက သမီးကို စိမ်းကားနေပေမယ့် သမီးကတော့ သူ့အဖေကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ သူမအတတ်သိနေတယ်လေ။

“ဟင် ! ဒီနေရာအထိ ဘာလာလုပ်တာလဲ စောင်းအို”

ဟု ခက်ထန်မာကျောတဲ့အသံကို သူမ ကြားလိုက်ရပါသည်။ သူမ

ပျော်သွားပါသည်။ ဂျူတီကုတ်နှင့် သူက သိပ်ကိုလိုက်ဖက်နေလို့ပါ။ ဒီလိုပုံနဲ့သူ့ကို သူမ တွေ့ဖူးချင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။

ကြည့်ပါဦး . . . သူက သိပ်စမတ်ကျတာပါပဲ။ သူဟာ တကယ်ပဲ ဆရာဝန်ကြီးပါလား။ ဒီဆရာဝန်ကြီးက သူမရဲ့ အိမ်ဦးနတ်ဆိုပါလား။ သူမ ဝမ်းသာလှပါသည်။ ရှစ်နှစ်ကျော်လောက် ပင်ပန်းခဲ့မှုတွေက ဒီတစ်ခဏလေး၌ ပင် အမောပြေသွားရပါသည်။

“ရှင် သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ ကိုမန်းရယ်”

“ဟု မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ချိန် မှာတော့ . . .

“ငါနဲ့အပြင်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင်ကိုပြောစရာရှိလို့ လာတာပါ။ ဒီမှာ ထိုင်စရာထိုင်ခုံလည်းရှိတော့ ဒီမှာပဲ ပြောကြရ အောင်လေ”

“မင်းကို ထွက်ခဲ့လို့ပြောနေတယ်နော်”

ဟုဆိုတော့ ခင်ပွန်းသည်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရတဲ့ သူမက ကလေးငယ်ကိုလက်ဆွဲပြီး တရိပ်တစောင်း အကဲခတ်နေသူများကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူ့နောက်သို့ ခပ်ကုတ်ကုတ်လိုက်လာခဲ့မိ ပါ၏ ။

“ဒီနေရာက မင်းနဲ့တန်တယ်ထင်သလား စောင်းအို”

“အဲဒါ ကျွန်မမသိပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှင်နဲ့တွေ့ရအောင်လာတာပါ”

“နောင် မင်း ငါနေတဲ့နေရာကို ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့။ မင်းက အရှက်မရှိပေမယ့် ငါရှက်တယ်။ အခု မင်းကြောင့် ငါဘယ်လောက်ထိ သိက္ခာကျနေပြီလဲ ဒီလိုပုံစံနဲ့လာပြီးမှ ဘာ ငါ့မိန်းမလဲ။ မင်း ဦးနှောက်မရှိဘူးလား။ ဟမ် ! မင်းလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ ဆုံခဲ့ရတဲ့ ငါ့ဘဝကိုက အစကတည်းက မှားနေတာပါ”

“ကျွန်မလည်း ပြင်ဆင်ပြီး လာချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဝတ်စုံသုံးထည်တည်း ရှိတာလေ။ နောက်တော့ ကျွန်မ အဆင်ပြေလာရင် အသစ်ဝတ်ပြီး ပြင်ဆင်လာပါမယ်”

“ဘယ်တော့မှလာစရာမလိုဘူး၊ ခုလည်းမင်းပြန်တော့”

“ရက်စက်လှချည်လား ကိုမန်းရယ်၊ ရပါတယ် ကျွန်မကိုတော့ ရက်စက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုတော့ ရှင်ထည့်တွက်ပေးပါ။ သမီးက အဖေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ကလေးမမွေးပါနဲ့လို့ ငါပြောခဲ့တာပဲ။ မင်းဟာမင်း ရပါတယ်ဆိုပြီး မွေးခဲ့တာလေ။ အဲဒါ ငါ့ကိုဘာမှလာမချည်နှောင်ပါနဲ့”

“ကိုမန်း . . . ရှင်”

“လာလုပ်မနေနဲ့ စောင်းအို၊ မင်းရဲ့မျက်ရည်က ငါ့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ တော်စမ်းပါကွာ . . . ပြန်ပါ”

“ရှင် ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာပါ”

“ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲဟင် ဆေးရုံမှာ အလုပ်များလို့လား”

“မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ ငါ မင်းကိုမပေါင်းချင်တော့ဘူး၊ ငါအခု ချယ်ရီခြံနဲ့ အတူနေတယ်။ ဘဝသစ်မှာ ငါပျော်နေတယ်။ မင်းလာမရှုပ်ပါနဲ့တော့၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

သူမမှာ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် မှင်တက်သွားခဲ့ရပါသည်။

“မင်းနဲ့နေရတဲ့ဘဝကို ငါစိတ်ကုန်နေတာကြာပြီ စောင်းအို။ ကျေးဇူးပြု၍ ငါ့ကိုလွတ်လပ်ခွင့် ပေးပါ”

ဟုတောင်းဆိုနေသော သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်ကို သူမ အားအင် ကုန်ခမ်းစွာ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါ သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာတွေများ တာဝန်မကျေခဲ့တာ ရှိသလဲ။ ဘာက စိတ်ကုန်စရာဖြစ်နေလို့လဲ။ ကျွန်မ ပြုပြင်ပါ့မယ်။ ရှင်ပြန်လာခဲ့ပါ ကိုမန်းရယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို လိုအပ်တယ်။ သမီးအတွက်လည်း ရှင်လိုအပ်တယ်”

“မင်းတို့ လိုအပ်တာနဲ့ပဲ ငါက အဲဒီ လို နံစော်တဲ့အိမ်မှာနေပြီး မင်းရဲ့ဘေးမှာ နှာခေါင်းပိတ်နေရမှာလား။ မင်းသိလား၊ ဒီနှစ်တွေမှာ ငါဘယ်လောက်ထိ သည်းခံနေရသလဲ။ ဒါကို မင်းသိရဲ့လား။ လမ်းတကာမှာ ဈေးအော်ရောင်းနေတဲ့မင်းကို လမ်းမှာ ဆုံမှာစိုးလို့ ရှောင်နေရတဲ့ ဒုက္ခကိုလည်း မင်းသိလား”

“အဲဒါ ရှင့်ကျောင်းစရိတ်အတွက်လေ။ ဒါကို ရှင်မသိဘူးလား”

“ကြက်ဥကြော်လေးတစ်လုံးတည်း ပြင်ဆင်တဲ့ မင်းပေးတဲ့ ထမင်းဘူးကြောင့် သူငယ်ချင်း တွေကြား ငါ ဘယ်လောက်ထိ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသလဲ။ မင်းလို လမ်းဘေးက မိန်းမက ဒါကို မတွေးမိဘူးလား”

“ရှင့်ကို အဲဒီ လိုကျွေးခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးပိရည်နဲ့ပဲ စားခဲ့တာပါ ကိုမန်းရယ်”

“အဲဒီ အတွက် မင်းက ငါ့ကို အခု လူပုံအလယ်မှာ အရှက်လာခဲ့တာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

သူမ ထိုစကားကို နားမလည်ပါ။ သူမက အဲဒီ လောက်ထိအောင်ပဲ ကိုမန်းအတွက် အရှက်ရ စေတာလား။

“ရတယ် စောင်းအို၊ မင်းစဉ်းစားပြီး စာရင်းလုပ်ထားလိုက်။ ငါစီးတဲ့ဖိနပ်ဖိုးပါ မကျန်စေနဲ့။ မင်းကို အတိုးနဲ့ပြန်ဆပ်ပေးမယ်”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ဒါ သူမ ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် အိမ်ဦးနတ်တဲ့ လား။

“ကျွန်မပေးခဲ့တာက စေတနာတွေ မေတ္တာတွေပါ ကိုမန်းရယ်။ ရှင် ဘာကြောင့် အဲဒီ လို တလွဲတွေးနေရတာ လဲ”

ဟု ပြုတ်ကျလာသောမျက်ရည်တစ်စကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားရင်း ပြောလိုက်သည်တွင် သူမကို သူက စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး . . .

“လာပြန်ပြီလား ဒီစေတနာတွေ မေတ္တာတွေ။ ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ဘဝကို ဘယ်အချိန်ထိ ကန့်သတ်နေဦးမှာလဲ . . . ဟမ်း”

“ရပါတယ် ကိုမန်း။ ရှင် ကျွန်မဆီ ပြန်မလာချင် နေပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးဆီတော့ ရှင် . . .”

“တော်တော့ စောင်းအို၊ တော်ပါတော့။ ငါသေချင်လွန်းလို့ပါ။ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ . . . တော်ပါတော့။ သမီး သမီးနဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မသတ်မှတ်ထားတဲ့ အဲဒီ ကလေးနဲ့ ငါ့ကိုမချည် နှောင်ချင်ပါနဲ့တော့။ တော်ပါတော့ . . . တော်တော့၊ ကဲ ပြော . . . အဲဒီ ကလေးကို ငါက လစဉ် ဘယ်လောက်ထောက်ပံ့ရမလဲ . . . ပြောကြည့်ပါ”

ဟု ရင့်ရင့်သီးသီးပြောလာချိန်မှာတော့ သူမ ကိုမန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် အမုန်းစိတ်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမကို ကြိုက်သလောက်ပြောနေသည်ကို သူမ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လောက်တောင်ပဲ စုတ်ပြတ်နံ့ချာနေပါစေ၊ လူတစ်ယောက်မှာ ဖော်မပြနိုင်တဲ့ မာနလေးတော့ ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်မက စာမတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသိဉာဏ်လေးတော့ ချမ်းသာ တယ် ကိုမန်း။ ရှင့်လိုလူကိုတောင် ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ ကျွန်မပေးနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ကျွန်မမွေးခဲ့ တဲ့သမီးကို

ကျွန်မကျွေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရူးမိုက်တာပါ။ အခု ကျွန်မသိသွားပြီ။
ရှင်ကိုချစ်လွန်းလို့ ဒီဘဝမျိုးမှာ ခုလိုနေခဲ့ရတာ ပါ။ အခု သဘောပေါက်သွားပြီ။
ရပါတယ် . . . ကျွန်မသမီးကို ရှင်ဘာမှပေးစရာမလိုပါဘူး။”

ဟုဆိုကာ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဖြန်း ! ဖြန်း ! ဖြန်း!”

ဟု သုံးချက်ဆက်တိုက် ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်ပါ၏ ။

“မင်း !”

အံ့ဩလွန်း၍ သူဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါချေ။ သူ့ကိုဘုရင်တစ်ဆူလို
ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ စောင်းအိုက သူ့ကို ခုလိုလုပ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးထဲမှာတောင်
မတွေးခဲ့ဖူးတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအချို့ကလည်း အကဲခတ်နေ၍
သူရှက်သွားတာ အမှန်ပါပဲ။

“တစ်ချက်က လူစိတ်မရှိလို့၊ တစ်ချက်က သမီးအတွက်၊ တစ်ချက်က
ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး။ ရှင်ရဲ့ဘဝအသစ်က လှပပါစေလို့
ကျွန်မဆုတောင်းနေမယ်”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော စောင်းအိုကို သူ
မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ပါ သည်။ သူသိတဲ့စောင်းအိုက ခပ်တုံးတုံး
ခပ်အအဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဒီလိုရက်ဖို့မပြောနဲ့၊ သူ့မျက်နှာထား တင်းပြီးနေရင်ပင်
မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် ဘာလုပ်ပေးရကောင်းမှန်းမသိနေတဲ့ အချစ်ရူးမကြီးပါ။

စောင်းအိုက ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟု တွေးကာ၊ နီမြန်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ပါးကို
လက်ဖြင့်ပွတ်ပြီး အထဲသို့ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင်
ပတ်ဝန်းကျင်မှလူတွေရဲ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ဝင်လာရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့
မလုံမလဲဖြစ်မိပါသည်။ စောစောကဖြစ်ရပ်တွေကို ဘယ်သူတွေများ

မြင်သွားကုန်ပြီလဲပေါ့။

*